

Michaela Danišová

Minipohádky

● — pointa

Minipohádky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Michaela Danišová
Minipohádky– e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Minipohádky

Michaela Danišová

Minipohádky

Michaela Danišová

Ilustrace: Karolína Brandová

2025

● ■ **pointa**

Tuto knihu věnuji
svému malému andělovi.

Obsah

Papoušek Charlie	9
Tajemný dopis	15
Delfín Madison	19
Narozeninový dárek	25
Adélka a Maxík	29
Vichřice jede závod.	35
Bílá dalmatinka.	41
Rex a létající balón	47
Detektiv Kevin hledá zloděje	57
Kouzelný prsten	63
Archie není barevný	71
Báseň – <i>Můj malý anděl</i>	77
Kniha s Pointou	78

Papoušek Charlie

Do brněnské ZOO jednoho dne přicestoval nový papoušek. Byl to krásný, pestrý ara, který přiletěl až z daleké Brazílie. Jmenoval se Charlie.

Charlie moc rád mluvil a když se do toho pustil, nevěděl, kdy přestat. Jednoho dne ošetřovatel, když mu dal čerstvou vodu, zapomněl zavřít dvířka od klece. Charlie ani na chvíli nezaváhal a vyletěl ven. Zajímalo ho vše kolem, takže chtěl prozkoumat celou ZOO. Zároveň se však cítil osamělý, protože si neměl s kým povídat – v sousedních klecích nikdo nebyl.

„Najdu si kamaráda,“ rozhodl se Charlie. „Ale kde ho najít? Už vím!“

Roztáhl křídla a vydal se na cestu.

Nejdříve se zastavil u opice jménem Líza. Veselé se houpala na zavěšeném laně. Vypadala, že má dobrou náladu.

„Ahoj, já jsem Charlie!“ zvolal papoušek a přistál na větvi vedle ní. „Přiletěl jsem až z Brazílie. Víš, to je hrozně daleko. Letadlem, no to bylo něco! Nahoru, dolů, sem a tam... A ty turbulence! No a pak...“

Opice chvíli poslouchala, ale brzy začala zívát.

„To je moc milé, Charlie,“ řekla opice trochu netrpělivě, „ale teď právě jdu obědvat.“ A s tím odskákala pryč.

Charlie zůstal sám. „Tak dobře,“ zašeptal a odletěl hledat kamaráda jinam.

Další jeho zastávka byla u žirafy. Sedl si na vysoký strom, ze kterého žirafa zrovna okusovala listí.

„Ahoj, já jsem Charlie, nový papoušek. Bydlím tamhle, v té kleci za rohem. Jsem tady teprve pár dní. Víš, že v Brazílii máme deštné pralesy a spoustu barev? A taky...“

Ale žirafa si mezitím lehla do trávy, zavřela oči a usnula.

„To snad není možné, ty už spíš?“ divil se papoušek. „Ale slunce je přece ještě vysoko na obloze!“ Povzdechl si, nešťastně zamrkal a odletěl pryč, ani nevěděl kam. Nakonec přistál na velké, tmavé skále.

Byl smutný a unavený.

„Proč se se mnou nechce nikdo kamarádit?“ posteskl si tiše a otřel si křídlem slzu, která mu sklouzla po tváři.

Ale právě v tu chvíli se skála pod ním začala hýbat! Charlie vylekaně poodlétl a zjistil, že se dívá přímo do očí nějakému velkému zvířeti.

„Ahoj,“ řekla skála.

Charlie se lekl, zamával křídly a schoval se do keře.

„Počkej!“ zavolalo za ním to zvíře. „Neboj se. Já ti neublížím. Chtěl bych být tvůj kamarád.“

Papoušek velmi opatrně vykoul zpoza křoví. „Opravdu?“

Hrošík Alan přikývl a usmál se na něj. „Když sis na mě sedl, trochu jsi mě lechtal na zádech,“ zasmál se tvor, který už teď jasně vypadal jako mladý hroch.

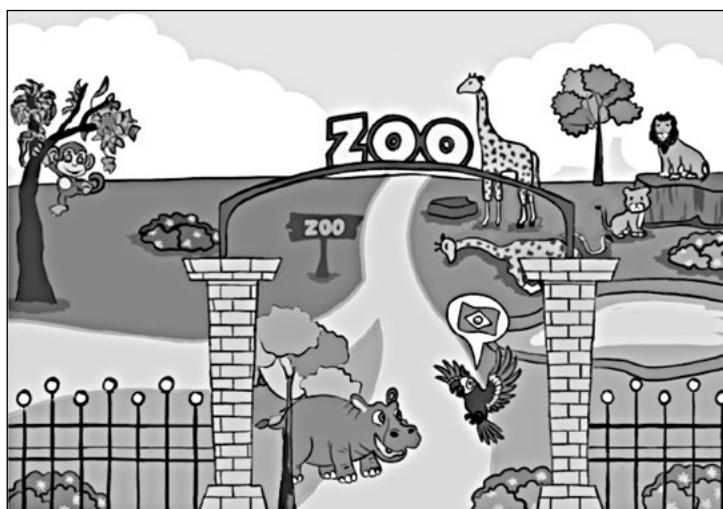
Charlie vyletěl z porostu a radostně kroužil kolem Alana.

„Jupí! Charlie má kamaráda!“

Samým nadšením udělal ve vzduchu salto a Alan mu zatleskal.

„Jak se vlastně jmenuješ?“ zeptal se papoušek, když sletěl zpět k novému příteli.

„Jsem Alan,“ usmál se hrošík.

Charlie se hned pustil do vyprávění o všem, co zažil, než se dostal do ZOO.

„Alane, ani si neumíš představit, jaká je strašná cesta letadlem. To letíš nahoru a dolů a občas se letadlo nakloní doprava a pak doleva...,“ vysvětloval Charlie a snažil se napodobit pohyby letadla.

Alan ho pozoroval. „To musela být zábava,“ řekl a také zkusil napodobit letadlo, jak mu to ukazoval Charlie.

Chvíli si hráli na letadla, dokud se jim nezamotala hlava a oba se smíchem nespadli na zem.

„Doufám, že už nikdy nepoletím letadlem. Tady se mi totiž líbí,“ řekl Charlie a podíval se na svého kamaráda.

„Já taky doufám, že tu zůstaneš. Odkud vlastně pocházíš? Kde je tvůj domov?“ zeptal se zvědavě Alan.

„Země, odkud jsem přiletěl, se jmenuje Brazílie.“

„A kde je ta... Bralie?“ podivil se Alan.

„Ne Bralie, ale Brazílie,“ opravil ho Charlie a hned se rozpovídal o tom, jaký je život ve volné přírodě a jak si tam mohl létat, kam se mu jen zachtělo.

Alan byl výborný posluchač. A tak Charlie mluvil a mluvil, protože měl poprvé pocit, že ho někdo opravdu poslouchá. A protože ještě nikdy nemluvil tak dlouho, úplně mu z toho všeho vy-

právění vyschlo v krku. Naštěstí si vzpomněl, že má v kleci čerstvou vodu. Slíbil Alanovi, že se ještě toho dne vrátí a odletěl.

Do své klece dorazil právě ve chvíli, kdy slunce pomalu klesalo za stromy. Napil se čerstvé vody, kterou mu ošetřovatel nechal, a spokojeně si načechral peří. Odpočinek ale netrval dlouho – myšlenky na nového kamaráda Alana mu nedaly klid. „Slíbil jsem, že se vrátím... A sliby se mají plnit!“ řekl tak nahlas, až se na stromě vedle klece pohnul malý lístek.

Roztáhl křídla a odlétl zpět do hrošího výběhu. Alan ho už z dálky zahlédl a nadšeně mu zamával.

„Charlie! Už jsem myslel, že jsi na mne zapomněl!“ zasmál se Alan a popošel do stínu stromu.

„Zapomněl? Na tebe nikdy!“ odpověděl Charlie a přistál vedle něj. „Tak co budeme dělat?“

„Co třeba... hledat poklad?“ navrhl Alan a tajemně mrkl.

„Poklad?“ zajásal papoušek a oči mu zazářily. „Myslíš opravdový poklad?“

Alan se pousmál. „No, třeba schovaný kamínek, který vypadá jako zlato. Nebo šiška, co voní jako vanilka. V ZOO je plno divů, jen je najít.“

A tak spolu vyrazili – jeden po zemi, druhý ve vzduchu. Prohledávali každý kout výběhu, naslouchali šustění listí, objevovali tajné skrýše za

kameny a smáli se, když Charlie omylem přistál Alanovi na hlavě.

Odpoledne uteklo jako voda. Našli sice jen barevné pírkó, zrezivělý knoflík a podivně zahnutý klacík, ale pro ně to byl opravdový poklad – protože ho našli spolu.

„Víš co, Alane?“ řekl Charlie, když se opět loučili. „Myslím, že ten největší poklad, který jsem v ZOO mohl najít, jsi ty.“

Alan se usmál a odpověděl: „A ty jsi ten nejupovídanější kamarád, jakého jsem si kdy přál.“

Slunce pomalu zapadalo za obzor a oranžové světlo se odráželo na hladině vody. Charlie se naposledy otočil, mávl křídlem na Alana a v tichu večera odletěl zpátky do své klece. V srdci měl klid a radost, protože věděl, že už nikdy nebude sám.

A ZOO? Ta večer jen tiše dýchala. Ale kdybys tehdy prošel kolem hrošího výběhu, možná bys uslyšel slabé:

„Dobrou noc, kamaráde...“

Někdy najdeš kamaráda tam, kde bys to vůbec nečekal.

Stačí jen mít oči pořádně otevřené – a srdce připravené ho poznat.

Tajemný dopis

Jednoho chladného, zimního rána, když sněhová peřina přikryla v lese všechny stromy i trávu, uklízela sova Sélie ve svém domečku – tak, jako to ostatně dělala každou sobotu.

Utřela prach na poličkách, kde měla své knihy, ze kterých učila zvířátka v lese (byla to totiž učitelka). Pak upekla chutné sušenky, jejichž vůně díky otevřenému oknu soviho domečku brzy pronikla do celého lesa. Nakonec vyšla Sélie ven, aby před domečkem zametla čerstvě napadaný sníh. A tehdy si všimla, že ve schránce má nějaký dopis. Nebyla na něm adresa odesílatele a byl celý bílý jako sníh, který právě uklízela.

Překvapená Sélie přemýšlela, kdo jí asi píše. Byla velmi zvědavá, a tak dopis hned otevřela, že si ho přečte. Mhouřila přitom oči, ale před sebou viděla jen rozmazané černé šmouhy, a z těch neposkládala ani slůvko.

„Musím si vzít brýle, protože nic nevidím. Kam jsem je jenom dala? Ještě před chvílí tu byly...“ přemýšlela Sélie a začala brýle hledat. Ale ani po dlouhém hledání je v domečku nikde nenašla.

Hledala pod postelí i v kuchyni, taky v nočním stolku, prostě všude, ale brýle prostě nikde nebyly.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Minipohádky***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.